

[Socialministeren.]

fattelse af Situationen og af de dybere Aarsager til Arbejdsløsheden og til den Situation, vi ligger i herhjemme, som jeg havde. Altsaa, der er ingen Forskel paa vor Opfattelse i saa Henseende. Er der nogen Forskel, er det paa Sociallovgivningens Omraade, hvor min specielle Livsgerning jo har ligget, og her kan jeg da kun takke Statsministeren for, at han har vist mig den Tillid, han overhovedet har vist mig ved at give mig saa frie Hænder, som han har, ved Fremsættelsen af Socialreformen.

Der var en Ting til, det ærede Medlem Hr. Fraenkel nævnte, som interesserede mig stærkt, fordi jeg har været inde paa den samme Tanke — jeg kan godt sige her, at jeg ogsaa har fremdraget den i et Ministermøde. Det var Tanken om, hvorvidt det ikke var muligt for Rigsdagen, som har Ansvaret for Forholdene paa dette Omraade — det kan man ikke lægge alene paa Regeringen, man kan endnu mindre lægge det, som jeg ser en hel Del Mennesker gør, der skriver til mig for Tiden, paa Socialministeren, det er Rigsdagen, det er os alle sammen, der har Ansvaret for, at der gøres noget alvorligt for Arbejdsløsheden —, i hvert Fald at naa til et Sted, hvor vi kan staa fast og staa enige om, at saa langt kan vi handle.

Nu maa man ikke tage det som en Fornærmelse mod nogen som helst, naar jeg siger, at jeg har hørt hvert Ord af de to sidste Dages Debat, og den har gjort det Indtryk paa mig, at det alligevel ikke alene er den forskelligt betonedede Opfattelse af Samfundsforholdene, den mere socialt eller den mere liberalt betonedede Opfattelse, der har været det afgørende. Naar jeg ser tilbage paa den Tid, i hvilken jeg har kunnet følge med i Politik, har jeg ved alle saadanne Lejligheder, ved alle saadanne Opgør set, at der var ligesom et Moment med, som Befolkningen ikke rigtig forstaaer, og som bevirker, at mange i hvert Fald stiller sig kritisk overfor den parlamentariske Virksomhed, og det er denne evige Spillen paa, hvad man har sagt, og hvad man har gjort som Opposition, og hvad man saa til Gengæld ikke kan indfri, naar man bliver Regering. Ethvert Regeringsparti, der kommer til, bliver angrebet paa det voldsomste af Oppositionen og omvendt, og saaledes gaar det fra Aar til Aar, og den til enhver Tid siddende Regering føler Bitterhed overfor disse Angreb, og den foregaaende nærer som Opposition Bitterhed for de Angreb,

den var Genstand for. Vi behøver blot at gaa tilbage til Krigstiden for at se, hvordan Indenrigsminister Rode blev angrebet.

Jeg har gennem alle disse Aar sagt til mig selv: Er det da ikke muligt, naar man har saadanne store Samfundsspørgsmaal som disse, at komme bort fra denne rent partipolitiske Bitterhed, som ikke gælder Sagen det allermindste. Jeg ved, at jeg for mit Vedkommende altid har søgt at komme bort fra det, naar det drejede sig om Sagerne Behandling, og ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at jeg gennem Socialreformen, hvad man end mener om Enkeltheder — jeg ser nok, at den bliver daarligere og daarligere, jo længere den har været fremsat, og jo mindre Kritikerne husker, hvad den i Virkeligheden indeholder —, har gjort et Forsøg paa paa dette dybest set neutrale Omraade at fremsætte et Forslag, der ikke gik efter de skarpe partipolitiske Linier.

Jeg vil ogsaa ønske, at man vil gøre dette, naar det drejer sig om Arbejdsløshedsproblemet, der knuser Tusinder og atter Tusinder af Menneskeskæbner, og det er mig ligegyldigt, om det er Socialdemokrater, Kommuniste eller Højremænd, ja, selv om det er Retsforbundsfolk, det er Mennesker, og naar man som jeg gennem mange Aar har arbejdet med Mennesker Dag ud og Dag ind, kan det ikke skjules, at man alligevel kommer til at sætte mere Pris paa Menneskene end paa Papiret. Der stod ved en Trykfejl forleden Dag i „Social-Demokraten“, at jeg havde udtalt, at jeg satte mere Pris paa Menneskene end paa Partierne, der skulde staa: paa Papirerne, men jeg kan godt fastholde Trykfejlen ogsaa.

Og saa siger man til sig selv — man har vel ogsaa en særlig Forpligtelse til at gøre det, naar man er Socialminister og har samlet alle disse Forhold under sig —, ligesom det ærede Medlem Hr. Fraenkel nu sagde: Er der dog ikke Mulighed for, naar man staaer overfor en Situation som denne, ad den ene eller den anden Vej, det være sig gennem Forhandlinger i Fællessalen eller ved Nedsættelse af et mindre Udvalg af de forskellige Partier, at naa til Resultater, som man maa sige ikke griber ind i den enkeltes partipolitiske Opfattelse, men som samtidig hjælper alle de Mennesker, der lider under den Uenighed, der er paa Rigsdagen? Derfor vil jeg for mit Vedkommende gerne, uden at have nogen Bemyndigelse til det, støtte det ærede Medlem Hr. Fraenkels Tanke i den ene eller den anden Form, og jeg vil